

Komisja Krajowa

80-855 Gdańsk, ul. Wały Piastowskie 24
tel. 58/ 308-4480, fax /58 308-4219
sekpocz@solidarnosc.org.pl

L.dz. PBE/74742/422/2018

Gdańsk, dnia 23 marca 2018 roku

Pani Jadwiga Emilewicz

Minister

Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii

Działając z upoważnienia Prezydium Komisji Krajowej NSZZ “Solidarność” przedstawiam opinię do projektu dokumentu pn. *Krajowy program reform na rzecz realizacji strategii „Europa 2020” Aktualizacja 2018/2019.*

W tegorocznej aktualizacji Krajowego programu reform (dalej: KPR) dominuje tematyka: wzmocnienia inwestycji, wspierania małych i średnich przedsiębiorstw, uproszczeń i usprawnień dla przedsiębiorców, a w sposób bardzo ograniczony projektodawcy potraktowali obszar społeczny. Takie podejście jest o tyle zaskakujące, że w listopadzie 2017 r. podpisany został Europejski filar praw socjalnych i zyskał poparcie polskiego rządu. Procedury, działania w ramach semestru europejskiego nie mogą toczyć się w oderwaniu od jego postanowień. Po raz pierwszy w sprawozdaniach krajowych znalazły swoje miejsce priorytety Europejskiego filaru praw socjalnych, a narzędziem pomocniczym jest tabela wskaźników społecznych. Niestety w uzupełnieniu do KPR brak jest solidnego odniesienia się do wskaźników społecznych, szczególnie tych, które w wypadku Polski zostały wskazane jako krytyczne (wynagrodzenie pracowników za godzinę pracy, niezaspokojone potrzeby w zakresie opieki medycznej według badań opartych na deklaracjach pacjentów). Uzasadnionym jest umieszczenie w uzupełnieniu do KPR rozdziału, który będzie odnosił się wprost do tablicy wskaźników społecznych. NSZZ “Solidarność” pozytywnie ocenia działania na rzecz innowacyjności i wzrostu konkurencyjności polskiej gospodarki.

Analiza przedłożonego dokumentu prowadzi do sformułowania następujących uwag i wniosków:

1. W KPR przedstawiono główne cele i założenia związane z powstaniem Konstytucji Biznesu, w tym powołania Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorstw. W ocenie Związku, powołanie tej instytucji nie jest uzasadnione. Wynika to z szeregu przyczyn, a przede wszystkim faktu, że powołanie Rzecznika będzie faworyzowało stronę przedsiębiorców w relacjach pracownik - pracodawca. Stanowi to także zagrożenie dla trójstronnego dialogu społecznego, ponieważ kompetencje i zakres działania Rzecznika częściowo pokrywają się z kompetencjami i zakresem działania Rady Dialogu Społecznego. Ponadto, jak wskazaliśmy w czasie konsultacji społecznych, już teraz istnieje szereg instytucji i podmiotów, które wspierają przedsiębiorców, w szczególności małych i średnich, w prowadzeniu działalności gospodarczej. Podkreślamy również, że powstanie instytucji Rzecznika będzie generowało wysokie koszty po stronie budżetu państwa, co oceniamy bardzo negatywnie.

2. Konstytucja Biznesu, poprzez ustawę - Prawo Przedsiębiorców wprowadza wyłom dotyczący opłacania składek na ubezpieczenie społeczne przez początkujących przedsiębiorców. Tzw. „ulga na start” obejmuje okres pierwszych 6 miesięcy prowadzenia

działalności gospodarczej. Uważamy, że tworzenie tego typu luk w systemie ubezpieczeń społecznych jest działaniem negatywnym, tak z perspektywy kondycji systemu ubezpieczeń społecznych, jak i z perspektywy samego przedsiębiorcy. Z jednej strony uszczupla to wpływy do Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a z drugiej - obniża przyszłą emeryturę osoby prowadzącej działalność gospodarczą.

3. KPR nie zawiera informacji na temat planowanej nowelizacji ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych, w celu objęcia regulacjami tej ustawy przedstawicieli zawodów niemedyceńskich, którzy są zaangażowani w zapewnianie świadczeń opieki zdrowotnej dla pacjentów. Nie ulega wątpliwości, że kompleksowa opieka nad pacjentem wymaga aktywności całego personelu podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych, dlatego w ocenie Związku dokonanie przedmiotowej nowelizacji powinno być traktowane priorytetowo. Obserwowane napięcia wśród personelu placówek ochrony zdrowia, wynikające z braku podwyżek oczekiwanych przez wszystkie grupy zawodowe w ochronie zdrowia, wpływają na funkcjonowanie całego systemu. Ponadto w dokumencie nie znajdujemy rozwiązania problemu ograniczenia dostępności personelu medycznego.

4. KPR nie przedstawia planów działań na rzecz podniesienia wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Problem ten narasta od 2009 roku i staje się przedmiotem coraz powszechniejszej krytyki. Budowanie odpowiedniego otoczenia biznesu wymaga sprawnej, zmotywowanej i wysoko wykwalifikowanej kadry urzędników i pracowników administracji publicznej, której nie da się zapewnić poprzez utrzymywanie niskich płac. Problem niskiego poziomu płac wpływa również na problemy całego systemu ubezpieczeń społecznych.

5. KPR nie zawiera informacji na temat zmian w podatku dochodowym od osób fizycznych. Po raz kolejny zwracamy uwagę na to, że polski system podatkowy najbardziej obciąża osoby mniej zarabiające, co stanowi zaprzeczenie zasady progresywności, stanowiącej podstawę sprawiedliwego systemu podatkowego. Ponadto nie przedstawiono dalszej ścieżki podnoszenia kwoty wolnej od podatku, mimo że zapowiedź znacznego jej podniesienia była ważnym elementem kampanii wyborczej Prawa i Sprawiedliwości.

6. Pozytywnie należy ocenić szereg działań rządu dążących do uszczelnienia systemu podatkowego, które przynoszą efekt w postaci większych dochodów podatkowych. Należy jednak cały czas dążyć do uproszczenia całego systemu VAT. Stawka VAT w Polsce jest jedną z wyższych w Europie. Aktualnie obowiązujące podwyższone stawki podatku od towarów i usług, które miały być wprowadzone tymczasowo, budzą uzasadniony sprzeciw NSZZ „Solidarność” z perspektywy dotychczasowych działań rządu, mających na celu walkę z oszustwami podatkowymi oraz skutków tych działań w postaci obniżenia luki podatkowej. Wobec stałego wzrostu gospodarczego obniżenie podstawowej stawki VAT powinno stanowić priorytet działań fiskalnych państwa. W tej perspektywie nie zgadzamy się na ograniczenia obniżonych stawek, gdyż wiążą się one z polityką Państwa mającą na celu ochronę najuboższych.

7. W dokumencie opisane zostały działania realizowane w ramach „Gwarancji dla Młodziży”. Program był co do zasady wspierany przez związki zawodowe, które dostrzegają specyficzne problemy młodych ludzi na rynku pracy, przede wszystkim związane z brakiem doświadczenia zawodowego i niedoborem kwalifikacji. Jednocześnie, dostrzegamy wiele braków w realizacji tej inicjatywy w Polsce. „Gwarancje” nie odpowiadają na problem niskiej jakości zatrudnienia młodych Polaków i nie przeciwdziałają segmentacji na rynku pracy.

Ostatnie dane Eurostat pokazują, że osób w wieku 15-29 lat, które pracują w oparciu o umowy czasowe, jest w Polsce 53,3%. Ponadto, rząd nie podejmuje działań, które zapewniłyby odpowiednią jakość staży i praktyk zawodowych organizowanych na otwartym rynku pracy. Ustawa o praktykach absolwenckich jest w naszej ocenie wadliwa i nie zabezpiecza jakości staży i praktyk tak w sensie edukacyjnym, jak i socjalnym. Podkreślamy, że wykorzystywanie staży i praktyk na otwartym rynku pracy może być doskonałym instrumentem podnoszenia umiejętności młodych ludzi, a jednocześnie przyczyniać się do zwiększenia aktywności zawodowej starszych pracowników, ponieważ mogą oni wchodzić w rolę mentorów.

8. W projekcie ustawy budżetowej na rok 2018 ograniczono wydatki na Krajowy Fundusz Szkoleniowy, co nie pozwala na podnoszenie kwalifikacji zawodowych w miejscu pracy. W naszej ocenie stanowi to fundament współczesnego myślenia o rynku pracy. Należy zintensyfikować wysiłki na rzecz uczenia się przez całe życie tak, by umiejętności pracowników odpowiadały na zmiany technologiczne w świecie pracy.

9. Obecnie oceny rynku pracy skupione są głównie na wskaźniku bezrobocia i jego znaczącym spadku. Na dzień dzisiejszy wyzwaniem dla rynku pracy są: poprawa jakości zatrudnienia, stałe podnoszenie wynagrodzeń oraz dostosowanie kwalifikacji do potrzeb rynku. W III kwartale 2017 roku na podstawie umów na czas określony było zatrudnionych 26,1% pracowników, co stanowi spadek jedynie o 1,3 pp w stosunku do roku poprzedniego. Pokazuje to, że rynek pracy nadal potrzebuje naprawy. Podniesieniu jakości i pewności zatrudnienia nie sprzyja przedstawiona przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi inicjatywa dotycząca stworzenia nowego rodzaju umowy cywilnoprawnej - o pomocy przy zbiorach. Umowa ta prowadzi do rozwoju prekaryjnego zatrudnienia w Polsce nie tylko obywateli naszego kraju, ale również cudzoziemców. Dumping socjalny związany z możliwością omijania regulacji dotyczących wynagrodzenia minimalnego oraz przepisów BHP jest nie do zaakceptowania i stoi w sprzeczności z normami zawartymi w Europejskim filarze praw socjalnych. Uważamy także, że ze względu na coraz wyższy odsetek zatrudnienia cudzoziemców należy monitorować warunki ich zatrudniania. Dotychczas podjęte zostały działania legislacyjne związane z rozszerzeniem dostępu do polskiego rynku pracy na rzecz obywateli państw trzecich, jednakże obecny projekt KPR nie przedstawia propozycji mających na celu poprawę sytuacji związanej z brakiem pracowników.

10. Na krytykę zasługuje powierzchowne potraktowanie realizacji celu zwiększenia uczestnictwa w rynku pracy i trwałe formy zatrudnienia, które ograniczyło się informacji na temat prac Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Pracy.

11. Dokument nie odnosi się do problematyki aktywnego starzenia się w sposób wyczerpujący. Autorzy w odpowiedzi na cel w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym wprawdzie informują o planach wdrożenia programu „Polityka Społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo. Uczestnictwo. Solidarność“, ale uzasadnionym jest wskazanie już na tym etapie jakie działania, zadania będą wdrożone. Informacja, że przyjęcie programu nie spowoduje dodatkowych kosztów dla sektora finansów publicznych jest wysoce niepokojące. Warto również zaznaczyć, że w roku 2017 zostało zawarte autonomiczne porozumienie ramowe europejskich partnerów społecznych dotyczące aktywnego starzenia i podejścia międzypokoleniowego. W odpowiedzi na wyzwania wynikające ze zmian demograficznych europejscy partnerzy społeczni, BusinessEurope, UEAPME, CEEP i ETUC (a także komitet łącznikowy EUROCADRES/CEC), zauważyli konieczność zarówno wdrożenia niezbędnych rozwiązań na poziomie krajowym, sektorowym i/lub zakładu pracy w celu umożliwienia starszym pracownikom aktywnego uczestnictwa w rynku pracy

i pozostania na nim do osiągnięcia ustanowionego prawem wieku emerytalnego, jak i upewnienia się co do działań mających ułatwić przemiany międzypokoleniowe na rynku pracy. Działania te powinny zmierzać do umożliwienia pracownikom reprezentującym każdą grupę wiekową pozostania na rynku pracy w zdrowiu i aktywności do osiągnięcia przez nich ustanowionego prawem wieku emerytalnego, jak również do umocnienia kultury odpowiedzialności, zaangażowania, szacunku i godności w każdym miejscu pracy, gdzie doceniani są wszyscy pracownicy niezależnie od ich wieku. NSZZ „Solidarność” mając na uwadze w/w porozumienie europejskie postuluje włączenie jego realizacji do programu „Polityka Społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo. Uczestnictwo. Rozwój.” Wprowadzie tytuł Programu zakreśla perspektywę roku 2030, jednak mamy nadzieję, że działania dotyczące osób starszych będą podejmowane w sposób intensywny już teraz. Poważnym problemem jest istnienie niewielu ośrodków zajmujących się problemami pacjentów w wieku senioralnym, a liczba geriatrów w naszym kraju wprawdzie rośnie od roku 2015, ale nadal jest niewystarczająca. Dlatego uzasadnionym jest monitorowanie w KPR zarówno ilości ośrodków, jak i podmiotów (oddziałów szpitalnych) zajmujących się pacjentami w wieku starszym. W opiniowanym dokumencie uwzględnia się zwiększenie kwalifikacji zawodowych lekarzy z punktu widzenia epidemiologiczno-demograficznego kraju, natomiast brakuje informacji na temat ich liczby w stosunku do liczby osób wymagających opieki. W związku ze starzejącym się społeczeństwem trzeba mieć na uwadze, że potrzeby obywateli w tym kierunku będą się zwiększać.

12. Niestety już kolejny rok nie podjęto działań w kwestii reformy systemu ubezpieczeń rolników KRUS. Zwiększenie składek wnoszonych do systemu emerytalnego przez rolników znacznie poprawiłoby sytuację budżetu poprzez zmniejszenie dotacji do KRUS.

13. Dziwi tak oszczędne przedstawienie w KPR programu „Mieszkanie Plus”, który miał być flagową inicjatywą rządu, a cieszy się naszym dużym poparciem. Niestety, coraz więcej sygnałów wskazuje na to, że zapowiedziane niskie stawki czynszów nie zostaną osiągnięte. Jednocześnie, terminy oddania mieszkań do użytku są odsuwane. Budzi to poważne obawy o powodzenie projektu, który miał sprzyjać młodym rodzinom oraz mobilności geograficznej młodych ludzi.

14. Zaprezentowany przez Ministerstwo Finansów *projekt ustawy o pracowniczych planach kapitałowych (PPK)*, tworzący zasady gromadzenia środków w pracowniczych planach kapitałowych, pomimo słuszności celów określonych jako Program Budowy Kapitału, będący narzędziem budowania długoterminowych oszczędności Polaków dla zwiększenia bezpieczeństwa finansowego obywateli i stabilności systemu finansów publicznych, rozwoju lokalnego rynku kapitałowego oraz podniesienia potencjału rozwoju gospodarki, nie uzyskał pozytywnej oceny Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Przedstawiona propozycja będzie miała ograniczony efekt w postaci potencjalnie pozytywnego wpływu PPK na budżet państwa poprzez zwiększenie skali inwestycji. PPK nie rozwiązują problemu niskich świadczeń emerytalnych. Można z niemal całkowitą pewnością założyć, że pracownicy o niskich dochodach podejmą działania mające na celu nie podleganie PPK. Planami tymi mogą być zainteresowani pracownicy o wyższych dochodach. W ten sposób może dojść do kuriozalnej sytuacji, w której przy wykorzystaniu środków publicznych (Fundusz Pracy) następuje dofinansowywanie świadczeń pracowników o relatywnie lepszej sytuacji na rynku pracy i lepszej sytuacji materialno-dochodowej. Nie możemy zaakceptować obciążenia dodatkową składką pracownika uzyskującego wynagrodzenie w wysokości minimalnego wynagrodzenia, a także

nie można pominąć faktu, że składka od małych dochodów przyniesie niewielkie oszczędności, które będą nieznacznym wsparciem dla dochodów przyszłych emerytów o niskich świadczeniach. Z tych względów projektowane rozwiązanie wzbudza poważne zastrzeżenia NSZZ „Solidarność”.

Kolejne plany zasygnalizowane w KPR dotyczące przeniesienia środków OFE na IKZE oraz Fundusz Rezerwy Demograficznej budzą poważne wątpliwości. Taki transfer nie daje żadnych gwarancji wyższych zwrotów, tym bardziej, że mocno zawęży się możliwości inwestowania przeniesionego kapitału. Ponadto nie jest jasne, na jakich zasadach będą gwarantowane ubezpieczonym środki, które zostaną przekazane do FRD. Propozycje dotyczące Programu Budowy Kapitału w postaci PPK i likwidacji OFE nie realizują zalecenia stabilności i adekwatności systemu emerytalnego. Debaty na temat zmian systemu emerytalnego nie można prowadzić bez uwzględnienia kwestii wzrostu wynagrodzeń (minimalnego, pracowników sfery budżetowej) oraz powszechnego oskładkowania wszelkich dochodów z pracy.

15. Nie ulega wątpliwości, że dotychczasowe działania zmierzające do ograniczenia zjawiska ubóstwa zaczęły przynosić efekty zarówno na poziomie ubóstwa skrajnego (minimum egzystencji), jak i na poziomie ubóstwa ustawowego. Znakomicie obrazują to badania GUS (dane za 2016 rok), z których wynika, że poziom ubóstwa skrajnego wynosił 4,9%, ubóstwa relatywnego 13,9%, a ubóstwa ustawowego - 12,7%. W roku 2015 poziom ubóstwa skrajnego wynosił 6,5%, ubóstwa relatywnego 15,5%, a ubóstwa ustawowego - 12,2%. Wzrost ubóstwa ustawowego w roku 2016 w stosunku do roku 2015 był spowodowany weryfikacją kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej. Poza tym pozostałe wskaźniki ubóstwa mają tendencję malejącą.

Można zatem przyjąć, że działania podejmowane w tym obszarze są efektywne i skierowane do właściwych grup społecznych oraz co najważniejsze, osiągają zamierzone cele. Dotychczas relatywnie niski poziom świadczeń nie pozwalał na wyraźną redukcję ubóstwa i nie stanowił realnego wsparcia dla rodzin. Jednakże z badań GUS wynika, że nie wszystkie rodziny odczuły odpowiednie wsparcie. Ze względu na zbyt niski poziom kryterium dochodowego uprawniającego do wsparcia na pierwsze dziecko, dzieci wychowywane przez samotnych rodziców są aktualnie najbardziej zagrożone ubóstwem, co stanowi wyzwanie dla systemu wsparcia rodzin. Tym bardziej, że wbrew negatywnej opinii związków zawodowych zmiany wprowadzone *ustawą o zmianie niektórych ustaw związanych z systemami wsparcia rodzin*, które weszły od 1.08.2017 r., wstrzymały ustawową weryfikację świadczeń rodzinnych oraz uprawniających do nich kryteriów dochodowych.

Wśród działań zaplanowanych na lata 2018-2019 w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym brakuje inicjatyw na rzecz osób zagrożonych ubóstwem energetycznym. KPR odnosi się do tego problemu jedynie przy kwestii działań na rzecz czystego powietrza (termomodernizacja). Pomimo, że przy Ministerstwie Energii w czerwcu 2017 roku powstał Zespół do spraw ograniczenia ubóstwa energetycznego w Polsce, nie wypracowano jeszcze założeń systemu wsparcia osób narażonych na tę formę ubóstwa. Należy zaznaczyć, że partnerzy społeczni w ramach prac RDS zawnieśli o zaangażowanie ich przedstawicieli w pracach Zespołu. Minister Energii do tej pory nie odniósł się do wniosku partnerów.

16. Odnosząc się do zagadnienia godzenia życia zawodowego i rodzinnego wskazujemy następujące kwestie. Ze sprawozdania na temat realizacji ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 w 2016 r. wynika, że obserwujemy systematyczny wzrost liczby instytucji opieki nad najmłodszymi dziećmi. Należy jednak

zauważyć, że nie zawsze opieka instytucjonalna jest najbardziej adekwatną pomocą dla rodziców na rynku pracy. Dzieci rodziców pracujących zmianowo czy w niestandardowych godzinach pracy często muszą korzystać z pomocy indywidualnej, a tymczasem zmniejszono o połowę dofinansowanie do ubezpieczeń społecznych nian pracujących na umowach aktywizujących. Ponadto nie możemy podzielić opinii, że razem ze wzrostem liczby miejsc opieki instytucjonalnej rośnie ich jakość i poziom bezpieczeństwa. Wprowadzone w sierpniu 2017 roku, krytykowane przez środowiska pracownicze, zmiany ograniczyły standardy lokalowe i wymagania bhp wobec nowotworzonych placówek opieki dziennej nad małym dzieckiem.

Postulujemy aby program „Maluch+” dotyczył dzieci do uzyskania wieku szkolnego, a nie jedynie do 3 roku życia. Dostęp do publicznych lub niepublicznych zarówno przedszkoli jak i żłobków jest nierzadko utrudniony z dwóch powodów. Pierwszym jest brak odpowiednich instytucji w okolicach miejsca zamieszkania lub pracy, drugim zaś wysokie koszty związane z pozostawianiem dzieci w żłobku lub przedszkolu. Co za tym idzie, należałoby w znacznym stopniu ułatwić tworzenie instytucji opieki nad dziećmi do lat 6 włącznie przy zakładach pracy, z jednoczesnym ograniczeniem maksymalnych stawek opłat za korzystanie z tego rodzaju instytucji na terenie całego kraju.

W Krajowym Programie Reform na lata 2018-2019 dostrzega się konieczność wzmocnienia opieki nad osobami starszymi oraz starszymi niesamodzielnymi („Polityka Społeczna wobec osób starszych 2030. Bezpieczeństwo. Uczestnictwo. Solidarność“). To właśnie najczęściej kobiety są obarczone koniecznością sprawowania tej opieki, co w kontekście dotychczas proponowanych rozwiązań zupełnie nie wyrównywało ich szans na rynku pracy. Dlatego bardzo ważne jest podjęcie działań przez rząd, które będą wychodziły z inicjatywą rozwijania rynku usług opiekuńczych dla osób starszych i zależnych, co można uczynić m.in. wykorzystując i wspierając działania III sektora.

Zwracamy uwagę, że w większości zadania dotyczące opieki nad osobami starszymi pozostają w gestii samorządów i to one ponoszą główny ciężar finansowania tych zadań. Zatem rozwój usług opiekuńczych jest wskazany, ale nadmierne obarczanie finansowe samorządów w tym zakresie niestety ograniczy ten rozwój. Pewne wątpliwość budzi projektowany rozwój telemedycyny oraz teleopieka i telepomoc. Szczególnie wobec osób starszych należy wykorzystywać nowoczesne technologie w sposób dla nich przyjazny. Rozwój usług oraz kontakt z opiekunem mają zapobiegać wykluczeniu i osamotnieniu osób starszych, czego wspomniane usługi nie zapewniają. Jednocześnie może zaistnieć problem ze świadczeniem tych usług poza dużymi ośrodkami miejskimi, gdyż nie wszędzie w równym stopniu jest rozwinięta infrastruktura telekomunikacyjna. Należy zatem traktować ten element jako dodatkowy i wspierający cały system, a nie jego filar.

17. Wspieranie rozwoju podmiotów ekonomii społecznej stanowi istotne działanie na rzecz wzrostu gospodarczego i społecznego kraju, gdyż polega na aktywizacji społecznej i zawodowej osób, które narażone są na wykluczenie społeczne z powodu długotrwałego bezrobocia, niepełnosprawności czy też ubóstwa i trudno znaleźć im zatrudnienie na otwartym rynku pracy. Dlatego też zaplanowano działania związane z podnoszeniem kompetencji społecznych wśród młodzieży oraz budowaniu marki ekonomii społecznej i solidarnej.

W ramach projektu pn. „Zintegrowany system monitorowania sektora ekonomii społecznej” realizowanego w ramach PO WER budowany jest kompleksowy system monitorowania sektora ekonomii społecznej i solidarnej. Dotychczasowa działalność podmiotów ekonomii społecznej opierała się głównie na wsparciu finansowym pochodzącym

ze środków programów europejskich. Istotne jest, aby już dzisiaj na poziomie krajowym wypracować mechanizmy, które będą mogły realnie wspierać inicjatywy III sektora po roku 2020. Z tego powodu pozytywnie oceniamy przyjęcie przez RM zaktualizowanego KPRES, które przewidziane jest na III kwartał br. oraz przyjęcie projektu ustawy o ekonomii społecznej i solidarnej przez Radę Ministrów, co również jest przewidziane na III kwartał br. Zmiany te bowiem będą wytyczały kierunek dalszych działań w zakresie rozwoju ekonomii społecznej na najbliższe lata.

18. Zwracamy uwagę, że omówione „Nowe prawo o szkolnictwie wyższym i nauce” wzbudza liczne wątpliwości m.in. takie jak: projekt nie zapewnia zachowania zasad równości szans poszczególnych ośrodków w dostępie do finansowania ze środków publicznych, pełnej transparentności ich przyznawania oraz kontroli Państwa w ich wydatkowaniu, wprowadzenie Rady Uczelni, koncentracja władzy w rękach rektora, osłabienie roli organów kolegialnych, pomniejszenie roli innych wybieralnych organów uczelni prowadzi do likwidacji autonomii społeczności akademickiej danej uczelni. Zastrzeżenia budzą przepisy parametryzacji uczelni, sposób rozdziału środków oraz zasady awansu naukowego.

19. Ważnym postulatem jest umożliwienie zawierania układów zbiorowych pracy. Zaznaczamy, że w KPR nie znajdujemy stanowiska strony rządowej, która wzmocniałaby rolę rokowań zbiorowych zarówno na poziomie zakładowym jak i ponadzakładowym.

20. Mając na uwadze sposób pracy oraz szerokie grono podmiotów uczestniczących w Zespole ds. Strategii „Europa 2020”, partnerzy społeczni podjęli próbę włączenia tematyki semestru europejskiego do prac Rady Dialogu Społecznego, która jak dotąd nie zyskała aprobaty wszystkich stron dialogu. Niemniej jednak NSZZ „Solidarność” postuluje powrót do tej koncepcji.

21. Pozytywnie oceniamy dostrzeżenie wagi problemu zanieczyszczenia powietrza.

Z poważaniem

Członek Prezydium Komisji Krajowej
NSZZ „Solidarność”

Henryk Nakonieczny